

Omul de la postul de manevrare 18 – Alwin Wiederhold

La capătul oraşului, acolo unde nu mai sunt decât case izolate, este staţia de triaj. Liniile înguste, perfect drepte, aleargă departe, în larg. Stâlpi înalţi de fier, cu sistem de semnalizare stau la o anumită distanţă în labirintul de şine. Locomotive pufăitoare împing pe linii încoace şi încolo şiruri lungi de vagoane. Roţile zbârâie, frânele scârâie, de undeva, dintr-un vagon mugesc vaci. De la una dintre căsuţele abrupte, cu ferestrele largi, fixe, lucioase ca lama unei săbii ale postului de manevrare, priveşte un bărbat. Un fluierat strident porunceşte unei locomotive să se oprească. Bărbatul de la postul de manevrare era Hans Weyer. Aici este lumea lui. Era feroviar, ca tatăl său. Serviciu de supraveghere a manevrelor cerea toată atenţia sa. La sosirea trenurilor personale şi rapide, drumul trebuia să fie din nou liber. În creierul lui Hans Weyer, labirintul de şine era foarte ordonat. El cunoştea fiecare linie ferată, fiecare sosire şi plecare, fiecare macaz, fiecare tren, fiecare semnal şi chiar marea responsabilitate din serviciu îi era limpede. Tot ce gândea, gândea la fel de ordonat ca aici în postul de manevrare. Slujba sa zilnică îl învăţa această metodă, pe care o folosea la toate. Linia ferată, postul de manevrare, locomotivele îi erau dotări utile şi necesare pentru toată ordinea din viaţă.

Şi totuşi, *într-o* cheştiune, aceasta îi devenise limpede, acolo lipsea organizarea, această condiţie esenţială pentru o ordine sigură. Aceasta era cheştiunea vieţii sale interioare, a sufletului său. Ceea ce trăia el aici, nu era ordine. Îi lipsea sinceritatea. El era mereu împotmolit şi blocat în mlaştină. Hans Weyer a învăţat în ultima vreme să-şi revizuiască viaţa aşa cum revizuia liniile ferate de la postul de manevrare. Atunci, îi devenise clar că unele dezordini erau cauza neliniştii sale. Un anturaj dăunător, deprinderi rele, lipsă de disciplină interioară, ceartă în familie – *păcatul* îi dădea de furcă. Aşa nu putea să meargă mai departe. După mulţi ani, s-a dus din nou duminica la biserică. Şi aici, un cuvânt îl provocase să ia o hotărâre.

„*Cu sau fără* Hristos!”

Dezordine şi nelinişte *sau* Hristos! Aşa se formulase în el această hotărâre.

Da, dacă Hans Weyer n-ar avea atât de mulţi „dar”, atunci toate acestea ar fi fost mult mai uşoare. Acest „în toate direcţiile”, această asimetrie chiar aveau ceva plăcut în sine. În primul rând era prietenul său, Franz, cu care se aşeza seara în birt. Vorbe trufaşe, glume proaste într-un anturaj rău famat. Bere, ţuică, poşircă scârboasă – şi după aceea luciditate chinuitoare, acasă - nervozitate, ceartă în familie şi un cap confuz, oboseală. Toate acestea i-au dat într-adevăr de gândit în ultima vreme. Consecinţele acestei dezordini - ale păcatului – nu le-a observat numai în sufletul său, în familia sa, nu, ci şi în slujba sa.

Hans Weyer a fixat macazul 6. Un arc a depăşit tensionarea. Un tren rapid. – Aceasta l-a trezit la practica sa exersată. Odată cu stabilirea macazului, i s-a revelat o hotărâre interioară: „Gata cu aceasta!”

Un tren rapid gonea pe linie duduind. Şi în inima lui Hans Weyer a năvălit cu această revelare o sfântă putere de voinţă.

„Franz poate să spună ce vrea: - Hristos – aşa să se numească şi calea mea!” Ce spusese predicatorul duminică? „Cine se hotărăşte pentru Hristos, trebuie s-o dovedească numai prin credinţă. Un asemenea om Îi mărturiseşte viaţa lui păcătoasă, Îl roagă pentru iertare, crede că El a murit la cruce pentru el, se lasă călăuzit de Duhul Său.” - -

Hans Weyer a fixat macazul 4.

„Desigur, se lasă călăuzit de Duhul Său!”, a subliniat el cu o puternică apăsare de mână.

Pe Hans Weyer l-a cuprins o durere de nespus: regretul pentru păcatele sale. Predica de duminică a devenit vie în el. Cuvântul și Duhul lui Dumnezeu l-au mișcat.

Un tren personal a zdrăgănit pe lângă el.

Hans Weyer nu trăise niciodată un asemenea ceas. Se schimba ceva în el. Dorința după pacea interioară cu Dumnezeu se făcea auzită în el. Tânjea după un semn foarte precis al revelației lui Dumnezeu. Atunci s-a deschis ușa căsuței postului de manevrare. Intra colegul său, Hohmann, ca să-l schimbe.

Cu geanta grea de feroviar în mână dreaptă, Hans Weyer mergea acasă foarte îngândurat. S-a spălat ca întotdeauna și a dispărut, de data aceasta în cameră.

Acolo a răsfoit în Biblie, căutând ceva. A căuta și a căutat, a răsfoit și a citit. Nu a găsit ce căuta. Soția sa îl striga pentru mâncare. Dar el răsfoia mai departe, căuta, încă nu găsea. El flămânzea după o certitudine.

După o vreme a venit soția sa să-l poftască la mâncare. Atunci, ea a văzut cum soțul ei ședea în fața unei mese, cu capul culcat greu pe Sfânta Scriptură și, cu răsuflarea grea, se lupta cu ceva. Găsise cuvântul potrivit, exact.

„Hans”, a spus soția sa, în timp ce îi înălța capul, „ce ai?”

„Maria, El mi-a așezat liniile, El mi-a iertat păcatele! Iartă-mi răul pe care ți l-am făcut în ultima vreme!” –

Maria Weyer nu cunoștea asemenea cuvinte și impulsuri de la soțul ei. Ea a fost captivată de ele.

Cei doi soți se rugau pentru prima dată în cei optsprezece ani de căsnicie a lor. Dragostea lui Hristos cuprinsese inima lui Hans Weyer, intrase din nou într-o familie.

Hans Weyer stătea din nou la postul de manevrare.

Macazul al 4-lea – tren personal.

Macazul al 6-lea – tren rapid.

Macazul al 2-lea – locomotivă de manevră.

Dumnezeu așezase liniile.

Conștiința sa devenise postul de manevrare al Duhului Sfânt. Dragostea lui Hristos era locomotiva.

Hans Weyer știa: Acum totul mergea spre o țintă precisă. În slujba sa trăia acum bucuria pentru *ordine*, singura care dă pace.